лютий 2006
February 2006

ПРОМІНЬ

Promin

80

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
1926 - 2006

ПРОМІНЬ
РІК XXXXVI ЛЮТИЙ Ч.2
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеновія Саковська
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щерблюк
Іванна Дженис
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$25.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@cogeco.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXVI FEBRUARY No.2

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zenovia Sakowsky
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Joanna Dzenik
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

Зміст Contents

1 Редакційна.....Editorial
2 Героїні.....Heroines
10 Духовість.....Spirituality
13 Жіночі Постаті.....Women of Influence
14 Із світу.....Around the World
18 Нашим Найменшим.....For our Children
20 Вісті з Централі.....News from the National Office
22 Громадська Хроніка.....Community Events
29 Квіти Незабутнім.....In Memoriam
31 Куховарські приписи.....Recipes

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Canada

Front cover:
Lesia Ukrainka with other Ukrainian writers at the unveiling of a monument to I. Kotliarevskyj, Poltava 1903
Передня обкладинка:
Леся Українка серед українських письменників на відкритті пам'ятника І. Котляревському 1903 р. в Полтаві.
З ліва на право: І. Коцюбинський, В. Стефанук, Олена Пчілка, Леся Українка, М. Старицький, Г. Коткевич, В. Самійленко

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's
Association of Canada
National Office
11024-82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada T6G 0T2
Telephone: 780-467-2578 Fax: 780-467-1412
bosakows@telusplanet.net

Редакційна Editorial

Слава Ісусу Христу!

Історія українського народу наповнена прикладами посвяти жіноцтва, які віддали своє життя своєму народові в боротьбі за його національне і соціальне визволення. Ці жінки стояли на сторожі родини, спадщини, віри і держави. Імена цих жінок-героїнь протяглися історичною ниткою почерез всі роки існування нашого народу - від княжих часів до сьогодні, вони були живими свідками багатолітнього поневолення народу.

Ці жінки-героїни своєю посвятою віддали все своє життя - свої великі здібності і таланти для того, щоб народ їх жив. І хоч вони не дожили до того часу, щоб бачити Україну свобідною державою, вони без сумніву причинилися до того історичного і радісного дня в серпні 1991 р. коли Україна проголосила свою незалежність.

Потрібно знати нашу історію і ознайомитися з шляхами цих відважних і здібних жінок. Потрібно, щоб пам'ять про них вічно залишилась в нашому народі та, щоб ми сьогодні брали з них приклад і прямували правдою до своєї мети. Пам'ятаймо, що коли не шануватимемо минулого ми не заслужимо на світле майбутнє.

Поступаймо за прикладом Лесі Українки, яка віддала себе загально-людській справі. Мрії, що її слова і діло, народжене і промовлене в дні важкого мороку, ясним промінням сіятиме у вільній Україні здійснилися.

Як умру, на світі запалає
Покинутий огонь моїх пісень
І стримуваний пломінь засіяє,
Вночі запалений, горітиме удень.

Орися Сушко

This month in Promin, we celebrate heroines. These heroines are women of courage and commitment -- to their heritage, their country, their faith, and to art and literature as powerful media of expression. As you will read, some of them were persecuted for this very expression, and some even martyred.

Sadly, the world has not changed in this respect. While we live in relative freedom here in North America, women in less developed parts of the world still succumb to persecution for expressing their views and standing up for their basic human rights. In some cultures, women do not even have ownership of their own bodies, and face severe brutality if they refuse to submit their bodies to the will of others.

Such is also the case concerning the rapidly growing global pandemic of HIV/AIDS. In many African countries, for example, women are neither protected nor positioned to protect themselves from the disease. Deeply ingrained cultural practices place them in situations of high risk of infection. If they refuse sex, they can be tortured or worse, and condoms cannot protect them if refused by their partners. Many aid agencies around the world work tirelessly to fight the pandemic. Yet if the core of the problem is not healed, the fight will only intensify as the pandemic grows.

In urban North America, women face a different situation. A frenzy of media bombards us each day, trying to convince us that social acceptance for our physical attributes is the most important goal. If a young woman is not grounded in a strong foundation of values that celebrates inner rather than outer beauty, she may very well succumb to the media's campaigns. As worrisome as physical disease are the inner scars that arise from a soul seeking love from without instead of from within.

As Christians, we are called to care and pray for one another, to educate those who are not aware that the body is the temple which the Lord has granted us, and that if we respect it by His love and commands, our lives will be greatly filled.

So as we honour our courageous Ukrainian heroines this month, let's also honour our sisters in North America and around the world who also become heroines by risking their lives to say "no" to coercion, and "yes" to freedom, of body and soul.

Оксана

Софія Русова

З роду Софія Русова по батькові шведка, а матері француска. Прийшла на світ 1856 р. на Великій Україні в садибі Алешня в Чернигівщині, в найтяжчих часах московського гнету. Ніжним серцем відчула горе й кривду народу, серед якого жила, і так полюбила його, що стала найкращою донькою України.

У своїм життєписі згадує Русова, що в заранні дитячих літ вбилася їй у пам'ять няня-українка, яка співала їй українських пісень та своїми оповіданнями знайомила із тяжким життям простого народу. Це ж бо були часи неволі, кріпацтва. Коли ж Софія Федорівна була п'ятилітньою дівчинкою, сталася на Україні велика подія - знесено кріпацтво, що давило сотні літ колись вільний, високо-культурний нарід. І цей спогад записався в дитячій душі чимось хоч мало зрозумілим, але великим. Батька обрано мировим посередником, і він усією душею старався захищати права народу на землю. Сестра Софії Федорівни Марія й сама хотіла працювати в напрямі визволення народу, серед якого жила. Мабуть, ці перші дитячі спогади поклали в душі мальенкої Софійки той твердий фундамент, на якому ніколи не захиталася, ані не похилилася велика будівля цілого життя Софії Федорівни: - будівля й пожертви для кращої долі прибраного за свій народ.

Коли Софії Федорівні було 10 літ, батько (мати померла ще давніше) переїхав на життя в Київ. Там у гімназії попала Русова знову в українське оточення. тут познайомилася й заприязнилася з родиною визначних українців Старицьких та іншими українськими патріотами. Коли ж після смерти коханого батька Софія Федорівна закладає враз із старшою сестрою школу, а далі й сама дитячий садок, то знайомство її з найкращими, найсвідомішими українськими

кругами чимраз більше поширюється. Музичний талант зближає молоду вчительку до велита нашої музики Миколи Лисенка. А там збирається вся київська українська молодь.

У цих часах без огляду на царські утиски, чимраз ясніших, виразніших форм прибирає праця для народу. Огнене слово Шевченка будить не тільки тугу за минулим, але звертає увагу й на сучасне. Молодь іде в нарід, збирає розсипані серед нього скарби, записує пісні, казки, перекази. "Наче якась ціла національна течія - пише в своїх спогадах Софія Федорівна - пробігла по Україні разом із товстими зшитками, записаними українськими народними піснями та казками; зявилися перші бруньки нової свідомости."

Тоді то на цьому полі народньої роботи пізнає Софія Федорівна й молодого патріота Олександра Русова, якого стає вірною товаришкою, дружиною. Сватом молодій парі був славний Михайло Драгоманів, весільний дарунок склав своєю композицією "Золоті Ключі" М. Лисенко.

Та рожеві надії на власне щасливе життя захмарили молодій парі чимраз тяжчі умовини життя українського народу. Стало неможливо видавати що-небудь українською мовою. На зібрані ще в цілість Шевченкові твори - прийшлося видавати на чужині, у Празі. Цю важну справу поручено Русовим. Заки довершено друку, прийшла жалібна вістка що тайним указом (знаний сумної пам'яти указ 1876 року) на Україні наложено колодку на уста багатомільйонового народу: заборонено друковане українське слово.

Після видрукування "Кобзаря" припало Русовим ще й небезпечне завдання: перепачкувати ціле видання на Велику Україну. При допомозі галичан це їм щасливо вдалося. Побут серед чехів, що

тоді боролися з австрійською владою за право до життя, багато в дечому навчив Русових - додав молодій парі завзяття до боротби з ворогом власного народу.

З поворотом із забороненими, дорогими серцю книжками, з осідком після цього в рідних сторонах на Чернигівщині, зачинається повне труду, посвяти й терпінь життя Софії Росової. Тому, що чорносотений уряд забороняє всяку, навіть культурну роботу, вся праця переходить у підпілля. Щоб зближитися й стати більш корисними для народу, Русові купують кусник землі й поселюються в маленькому хуторі серед селян.

Софія Русова вчиться фельдшерства. Лікує селянство околичних сіл, а в той же час домівка їх стає осередком не тільки культурного українського, але й революційного руху. Царський гнет розбурхує й московську молодь. Росте революційна хвиля серед москалів, захоплює й нашу молодь. Коли задля заробітку чоловік Русової поїхав у ніженський повіт, сама молода жінка, заробляючи тяжко лєкціями музики, вечорами цілою душею віддається політичним справам. "Майже щодня збиралися в мене народовольці, - пише Русова в своїх спогадах, - обмірковували пляни повстань, збирали гроші на політичних вязнів".

Наступило те, що мусіло прийти. Зроблено трус, а хоч нічого не знайшли (а тоді якраз у неї була добре захована розібрана друкарська машина). С. Русову арештують. Вона мусить залишити дрібні діточки (синкові Михайлові було тоді три рочки, дівчинці Любі півтора). "Жах, що засвітився в очах мого сина, - пише Русова, - був тою першою іскрою, що зробила його на все життя революціонером."

Після трьох місячної тюрми Софію Русову звільнено за порукою й кавцією, і вона їде до Одеси, де пербував тоді її чоловік з діточками.

Втішилися таким гостем українська одеська громада, але тут знову трус і знову хоч не дошукалися захованої в колисці дитини забороненої літератури - знову арешт. В тюрмі молода мати тужить, цілими ночами плаче за дітьми. Надходять і сумніви, чи вона, мати, дружина, має право жертвувати спокоєм і щастям родини для Батьківщини? - Але любов до дітей і бажання для них кращої долі - кажуть Русовій, що вона стала на одиноко правий шлях, бо ж воля не приходить сама, її треба силою виробляти. Софія Русова не звертає з того тернистого шляху, на який вступила. Життя її дальше - це або тюрма, або перебування під наглядом поліції, що гонить її з місця на місце, як тільки спостереже, що ясна постать великої патріотки, як світло в темряві, притягає до себе найкращих дітей переслідуваної нації.

Прийшлося сидіти в тюрмі й тоді, коли під серцем своїм носила сина свойого Юрка. Сиділа не один раз одночасово з чоловіком та старшим сином Михайлом. В тюрмах же писала часто й книжки для любих своїх діток, хоч вязнили її нераз з простими злодійками та повіями. Ніщо не зломало її віри в слушність справи, ніщо не захитало любови до поневоленого народу.

Коли одного разу поїхала після тюремної каторги відпочити до чоловічої сестри в панський двір, де "селян і на обрії не було видно, - як сама каже, - то це панське життя стало напоперек горла. Одинокою розвагою було йти з дітьми в степ, де котиться кудись сріблясте перекотиполе, де з ярочку біліє хатка, а там хутір заховавсь коло криниці."

У коротких вільних від тюремного життя хвилинах, завсіди стає до праці, пише, уладжує хоч недозволені курси, закладає дитячі садки, шкілки, захоронки, навчає, перетримує нелеґальну літературу, дає захист українським революціонерам і робітникам, що їх переслідував царський уряд. В той спосіб, переїзджаючи мимоволі з місця на місце, з тюрми до тюрми, Софія Русова мала нагоду познайомитися й працювти з найкращим, найсвідомішим українським громадянством. Усі світочі нашого гарного письменства, науки, театру, музики, політики (що визначилися за кількадесять останніх років) С. Русовій добре знані; з усіма С. Русова працювала, сходилася, дружила.

В часі визвольної боротьби в короткому ясному періоді нашої самостійности С. Русовій призначено високе й відповідальне становище комісара дошкільної й позашкільної освіти. Вона з запалом взялася до праці, стараючись на вільній землі примінити усе своє широке знання й досвід для добра свойого народу.

Але не довго триває це щастя. З українською владою, що мусіла покинути столицю незалежної України - Київ, перїздить Софія Русова до Камянця Подільского де

починає викладати в українському університеті. Крім того організує допомогу раненим і полоненим військам українським, організує Українську Національну Жіночу Раду.

Після остаточного розпаду нашої держави Софія Русова деякий ще час залишається під большевиками в Камянці, але не переносить того режіму; в зимі переходить Дністер і після ще деяких митарств опиняється на еміграції в Чехословацькій Республиці у Празі. На шістьдесять шестому році життя, в той час, як інші жінки звичайно кидають усяку громадську працю й відходять у забуття на відпочинок, зачинає Софія Русова нове життя, повне труду, й нову корисну працю. Вона стає професором педагогіки в Педагогічному Високому Інституті ім. Драгоманова в Празі, і там не тільки живим словом, але й письмом поширює наукові думки на полі виховання, як і все досі, навіяні глибоким аж до жертв патріотизмом.

І на еміграції Софія Русова бере живу участь у громадському, а зокрема жіночому життю. Вона на славу заступає нашу національну думку й українську жінку перед широким світом на чужині.

Попри цю всю важну й незвичайно цінну роботу, яку веде наша шановна діячка й учена на чужині, у важких умовинах і тяжкій боротьбі для кусника хліба (на 78 році життя) - Софія Русова збагачує науку своїми дуже цінними творами.

Незвичайної ваги її спогади про чільних передових людей, з якими Софія Русова жила, сходилася, працювала. В книжці "Наші визначні жінки" (видання СУК, 1945 р.), автором якої є Софія Русова, описано спогади про чільне наше жіноцтво, з метою, щоб на примірах минулого, сучасне жіноцтво вчилося як жити й працювати для майбутнього. Прикладом у цьому є сама авторка цих цінних нарисів - Софія Русова!

Вона також дописувала до ріжних наукових і популярних журналів, між іншими й до "Жіночої Долі", якої була дуже ціною співробітницею.

О. Кисілевська
(Замітка: Софія Русова умерла 5 лютого, 1940 року.)

"Вступ" до книжки "Наші Визначні Жінки"

Видано заходами Союзу Українок Канади, 1945, Автор - Проф. Софія Русова

Український Жіночий Конгрес (в 1934 р.) в пам'ять першої жіночої організації в Галичині мимоволі викликає в усіх нас питання про ролю й значіння жінки в загальному культурному процесі на Україні за останні 79 - 90 літ - тобто майже за ціле століття. Ставлячись цілком обєктивно, можна сказати, що роля ця була дуже визначна, й жінка внесла в загальний культурний наш поступ багато чогось своєрідного, належного до особливостей жіночої психології.

Ми не належимо до тих учених, які цілком урівнюють чоловічу психіку й жіночу; між чоловіком і жінкою є ріжниця, завдяки і фізично-фізіологічний природі жінки, і довговіковим історичним умовинам її життя, і завдяки самій її ролі матері. Але культурне життя що-далі вимагало поширення цього призначення, накладало на жінку все нові обов'язки, більш ріжноманітну працю: виховниці, господині, громадянки. Ці три завдання викликували жінку поза мури її родинної хати, а часто навіть і поза межі батьківщини.

Що далі удосконалюючись в цих трьох завданнях, жінка виростала на наших очах - і з простої породильниці своїх дітей вона стає правдивою їх матірю, з невільниці чоловіка, жінка стає дружиною, товаришкою чоловіка; визволяється з вікового рабства, стає економічно незалежною, самостійною робітницею; з несвідомої покірної рабині усякого політчного укладу її батьківщини - українка стає громадянкою, що свідомо ставиться до справедливого й несправедливого ладу народнього життя; вона стає енергійним борцем за кращу долю свого народу.

Такий народний життєвий стан

перейшла українська жінка від інстинктовного несвідомого вузького родинного життя до широкої діяльности добре освіченої виховниці й громадянки, якій український нарід завдячує немало в своїх змаганнях, як до освіти, так і до волі, до свого національного й соціяльного визволення.

Багато вчених етнографів і чужих мандрівників, що приглядалися до народнього життя на Україні, зазначили особливо гарне родинне життя й пошану до жінки, до матері українського народу.

Недурно в народніх українських думах і взагалі в народній поезії часто висловлюється пошану: так (в думках) молитва матері рятує сина від усякої недолі на морі й на землі; не має долі той син, що зневажив свою матір хоч би образливим словом. Нема в европейській поезії такого ніжного й глибоко-поважного вислову до матері, що його дає нам наш правдивий народній поет Тарас Шевченко:

У нашім раю на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Або в поемі "Марія", "Неофіти", "Мати покритка". В цих творах великий поет ідеалізує українську жінку вже не тільки як породильницю дитини, але як свідому її виховницю, що співчуває великим ідеям своєї дитини.

Оце розуміння високих гуманістичних ідей і є перший вираз духового розвитку жінки. А що наш великий поет назвав "своєю донею" одну з таких українок, що зрозуміла несправедливий стан нашого поневоленого народу і для протесту проти цього знайшла живе гарне слово в нашій народній мові - то й ми можемо цю українку, Марію Марковичеву, відому під псевдонімом "Марко Вовчок", визнати, як першого "короткого пророка", що відкрив двері для протесту проти всякого поневолення, а впершу чергу поневолення жінки-матері. І в цьому жіночому пробудженні грає ролю не так сама Марко Вовчок, як те значіння, що його надав їй Шевченко. Він у неї захотів втілити ту ідею, що знаходиться в вище зазначених його поемах І в присвяченому їй вірші "Сон":

І сниться їй той син Іван
І уродливий І багатий -
Уже не панський, а на волі
І на своїм веселім полі
У двох собі пшеницю жнуть.

Мов новий світлий обрій розяснився перед українським жіноцтвом; певна мета зазначилася для життя - визволення рідного народу, і захопились нею жінки. Одні палко віддались політичній боротьбі й сміло стали поруч з тогочасними південними революціонерами. Їх імена свято бережемо в пам'яті - це Маруся Ковалевська й Людмила Волькенштайн; вони віддали своє життя цій ідеї - одна закінчила його на каторзі, друга у далекому Сибіру. І не одна українка так само сміло пішла їх слідами в політичну боротьбу за волю свого народу, як напр. Ольга Басараб, що згинула вже майже на наших очах, в наші часи.

Та не один лише шлях веде нарід до визволення і не одною політичною боротьбою осягається воно. Є ще шлях освіти - нарід конає в неволі, поки він темний. І за освіти вхопились наші жінки. Розпочався новий рух до науки, домагання вступу до високих шкіл для жінок, а насамперед допущення до такої гуманістичної науки, як медицина. А коли московський державний уряд не задовольнив цих вимог, жінки тікали до Ціріху в Швайцарії і там вчились та приглядались до вільного життя швайцарського люду.

Вертались наші дівчата з Швайцарії з поширеним світоглядом і організовано вимагали дома в Києві таких високих шкіл або тимчасових курсів, які дали б жінкам можливість не лише вчитися, але й заняти вчительські посади, щоб потроху засвоювати собі економічну незалежність.

І з якою радістю вітали ми наших перших учительок в гімназіях - Єгунову (в Одесі) та цілу низку достойних гімназіяльних учительок у Києві!

Але за освітою не губили наші дівчата (в 70-80 роках) і головної мети - вияснення національно-політичних завдань на користь усе тої самої мети: визволення народу. В Києві організується гурток дівчат, під головуванням визначної курсистки Доброграєвої, яка працює над своєю політичною самоосвітою. Дівчати мають свою бібліотеку, зносяться з Драгомановим, ширять його закордонні твори, декого із своїх членів посилають на село на народню працю.

І ось в 90 роках появляється між нами перша справді вчена жінка Олександра Єфименкова, що пише власні оригінальні праці з історії; вона вносить в ці досліди нову течію: історія є життя народу, а не

лише факти урядової чинности. Вона перша осягає посаду професора спочатку на Бетуржевських курсах в Петербурзі, а потім при Харківському університеті.

Тимчасом при першій організації українського театру виявляються надзвичайні драматичні артистки на українській сцені, а між ними, як зірка, світить Марія Заньковецька, що так глибоко зрозуміла душу української селянки і так по мистецьки виявила усі її почуття.

Багато дали жінки-письменниці для української літератури. Найкращі з них не тільки слідували за тими течіями, що їх творили видатніші наші письменники, але вкладали в скарбницю нашої прози та поезії дещо й своє, цілком оригінальне: так Дніпрова Чайка внесла першу красу зовсім природного, не штучного символізму. Леся Українка з патріотично-етнографічної лірики сміло переступила в широкий світ загально-людських переживань не тільки нашого народу, а й народів далеких від нас історично, але близьких до нас тими національними й політичними ситуаціями, в якій ставила їх історія. Ольга Кобилянська дала нові соціяльні епопеї з життя ріжних верств українського суспільства і так тонко, як ще ніхто, освітила глибокі таємниці жіночої душі. Серед нових молодих наших письменниць ми бачимо теж нові змагання освітити якнайкраще ріжні драматичні моменти народнього життя, - Галина Журба: багато нової "закарпатської" поезії і краси вносить в свої молоді твори І Невицька, і щось дуже оригінальне, цікаве бачимо ми в коротких нарисах відомого єтиптольога, знавця світової східньої літератури - Наталі Королевої.

Так за 70 літ вибороли собі наші українські жінки почесне місце на полі науки, мистецтва, літератури; виявили себе самовідданими політчними діячками, а в останні часи (з початку XX ст.) знайшлися поміж ними визначні організаторки в соціяльному життю українського народу, як Олена Кисілевська, Мілена Рудницька, Людмила Черняхівська.

Як тільки вибухнула світова війна, Людмила Черняхівська вся віддається гуманістичній праці: вона організує притулки для дітей - цих перших жертв війни; вона помагає братам-галичанам, що їх царський уряд вирвав з батьківщини, їде в Сибір, куди їх були висилали й старється якось поліпшити сумні умовини їхнього життя. Вона закладає в Києві гурток жінок при українськім шпиталі, де вони сердечно піклуються пораненими українським салдатами. Гарна письменниця ця жінка чулої, високої душі нераз кидає перо, своє писання й іде на зустріч чужому горю, чужій недолі, щоб своїми силами помогти братам і сестрам.

М. Рудницька несе в широкий світ наші змагання до волі й незалежности.

Учасниці першого гурта українських жінок Кобринської - Олена Кисілевська, Уляна Кравченко й інші можуть тішитися: жінки не проспали ці 50 літ, вони незабули ані своїх родинних обовязків, ані громадянських; в боротьбі за волю-долю свого народу виступали сміло й самовіддано і новим генераціям, своїм молодим сестрам передають чисте, незаплямоване ніякими компромісами своє гасло: "Україна вільна, незалежна й щаслива" і свій заповіт:

Борітесь сестри . . . . .

Любіть її . . . . Во время люте,
В останню тяжкую мінуту
За неї Господа моліть . . .

Софія Русова
Прага, 27 2 1934

Will you so live?

Will you so live that all your days may pass
As fresh forever as the dreams of youth,
While all your thoughts, like flowers in springtime grass,
May by their beauty lure men on to truth?

Will you so live that you each burning day
May grow in mind, and in your soul upreach,
So that when centuries have passed away
Mankind may light its fires at your speech?

Honore Ewach

Леся Українка

Леся Українка

25 лютого 1871 р. - 1 серпня 1913 р.

Кажуть, що назву "лютий" дано тому, що в цьому місяці є найсильніші морози найбільші снігові й неперестанні вітри. На Україні в цьому місяці є така несприятливо строга зима, що люди називають "лютою" й мабуть з цього другий з черги місяць у році називають - лютим.

Крім несприятливої погоди, український нарід пережив у цьому місяці багато різних трагедій і втрат багато героїчних видатних постатей.
Сумні події в цьому місяці датуються ще від козацьких часів, коли то 1664 року польські займанці в нелюдський спосіб тортували, а відтак розтріляли одного з найвидатніших полководців козацького війська, полковника Івана Богуна.

У другій світовій війні германські нацисти, коли зайняли Київ, заповнили трупами української інтелігенції "Бабин Яр" і там же закопали замучену героїню пера - письменницю Олену Телігу, 21 лютого 1942 року. 11 лютого 1924 року, в камері львівської тюрми "Бригітки" польська поліція замучила на смерть тортурами членку Організації Українських Націоналістів - Ольгу Басараб.

Це лише кілька одиниць з незчисленних жертв української визвольної боротьби, які були замучені ворогом у місяці лютому на нашій рідній землі. Крім того, в тому місяці Україна втратила велике число славних воїнів, працівників пера, поетів і політиків, а між ними таких велетнів духа як кн. Константин Василь Острозький, знаний як великий діяч української культури й ревний оборонець православної віри. Помер він 24 лютого 1608 року.

Другою незабутньою постаттю з поля української культури є народній пробудитель української інтелігенції - письменник Пантелеймон Куліш, який помер 14 лютого 1897 року.

В час нашого життя у місяці лютому українська спільнота з року в рік відзначає роковини народження найбільшої української письменниці ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

Усі народи вшановують великі постаті своєї історії, але ніде немає такого культу письменників і поетів як у нас. В клясичній літературі майже кожного народу є "трійця", що стоїть на її чолі. В англійців Шекспір, Байрон і Діккенс, в поляків Міцкевич, Словацькій і Красіцький, у росіян Пушкін, Лермонтов і наш земляк Гоголь. Ми, українці маємо свою "трійцю" - Шевченко, Франко і Леся Українка.

25 лютого 1871 року народилася Лариса Косач-Квітка (Леся Українка). Народилася вона якраз в час великої потреби, коли довкола панувала тьма, безпросвітна темна ніч.

Нині до місяців до тижнів простежено крок по кроці життєвий шлях Лесі Українки. Це був безмірно тяжкий шлях людини, завжди свідмої того, як близько стоїть коло неї смерть . . .

І як же прескрасно, як героїчно вона зневажала цю смерть! І як героїчно перетворила вона ці будні - безнадійно хворої людини на високий подвиг, на вогонь творчости. І як факти говорять: в остатній час перед смертю, коли їй усе гіршало коли боротися з туберкульозою вже не вистарчало сил, вона співає волинські і подільські пісні, яких знала безліч, щоб слова і мелодію міг записати і врятувати від забуття її чоловік, відомий етнограф Климентій Квітка.

Для нашого покоління спадщина непримиренної Українки є священною скарбницею. І сьогодні згадуючи Лесю Українку, повторимо слідом за одним з її героїв: БЛАГОСЛОВЕНЕ СЛОВО, ЩО ГАРТУЄ!

Леся Українка упокоїлася на Кавказі, де остатньо лікувалася. Тліні остатки до поховання перевезено на Україну. Зустрічали тіло покійної маси народу з квітами і як рівнож відпровадили на місце вічного спочинку на Байкове кладовище в Києві. Царській уряд боячись мітингів і народнього заворушення вислав поліцію, щоб пильнувала похоронну процесію.

Великі письменники, як Шевченко, Франко, Леся Українка, живуть в наших серцях як довго

живе нація, бо вони є саме кращою частиною її духа, що вічно живе і діє, що більше за життя ці письменники можуть бути не зрозумілими для сучасників, можуть і самі не розуміти поривів і вогню своєї душі, та приходить час у розвитку нації і тоді їхнє слово стає нагло живим. Тоді гучно на їх слово озиваються душі нових поколінь. З кожним днем відслонюється завіса тайни, скритої в їхніх словах.

В ці дні коли ми вшановуємо пам'ять Лесі Українки і наших знаних і не знаних героїнь, низько схилімо голови і будьмо достойними їхньої посвяти і самопожертви.

Любляи Україну як свою душу,
Леся Українка писала;

"Народ наш, мов дитя сліпе з роду,
Ніколи світла, сонця не видав.
За ворогів іде в вогонь, і в воду,
Катам своїх проводирів віддав."

Марія Нечай
Гамільтон, Онтаріо

Hannah Barvinok

Hanna Barvinok was the literary pseudonym of Oleksandra Kulisheva (nee Bilozerska), 1828-1911. She began to write at the same time as did Marko Vowchok, and is therefore considered to be one of Ukraine's first female authors.

Hanna Barvinok was born in the village of Motronivtsi, Borznensky district. Chernihivschyna to a wealthy and noble family of landowners, the Bilozerskis. Her father, Mykhailo Bilozersky was a commissar and marshal of the gentry. Her mother descended from the family of a cossack commander. The two Bilozerski sons, Vasyl and Mykola, and a daughter, Nadia, were active in the famous Ukrainian social movement of Shevchenko's time.

Oleksandra Bilozerska and her sister were raised in a private pensionnat run by Mrs. Kozak (the widow of Colonel Kozak) in the village of Kropyvny and later in the pensionnat of Pryntsliajn in the city of Konotop. This afforded them the best possible education available to young women of the day (19th century) in Naddniprianschyna. A new type of Ukrainian thinking was encouraged in both pensionnats. The Konotop pensionnat was soon closed by the government because of its "Mazeppa-like" spirit. Both girls received a proper education there according to societal standards of the day. Among other things, they studied French and German.

In 1845, Oleksandra Bilozerska met the writer, Pantelejmom Kulish, who had come to the estate as a guest of her brother, Vasyl, for the summer holidays. Two years later, in 1847, Olexandra married him. The best-man at their wedding was Taras Shevchenko. Soon after P. Kulish was arrested for belonging to the Brotherhood of Cyril and Methodius and sentenced to exile in the city of Tula in the Moscow region. Oleksandra Kulish went with her husband and shared in his fate. After three years of exile, they returned to Ukraine. Thereafter, they stayed frequently in Petersburgh where an elite group of Ukrainian activists lived. Hanna Barvinok was first published in 1860 when two short stories appeared in the journal Khata (Home). These were entitled "Lykho ne bez dobra" ("Evil is not without Good") and "Rusalka" ("The Nymph"). She had begun to write much before this, however. She devoted herself principally to supporting her husband's endeavours which were plagued by various governmental pressures and by ill luck. Hanna Barvinok always stood by him and understood her husband's vocation as a Ukrainian writer whose fiery temperament often led to disagreements between himself and his fellows.

In her spare time, after completing her daily household chores, she wrote short stories depicting the lives of ordinary people. Her best-known stories are: "Molodecha borotba" ("Youthful Struggle"), "Voseny lito" (Autumn in Summer"), "Kvity z slozamy\ slozy z kvitkamy" ("Flowers and Tears"), "Ne bulo smalky, ne bude" ("What was not in childhood, will never be"), and others.
On the fourteenth anniversary of Hanna Barvinok's literary career (1900), Borys Hrinchenko called her the poet of women's fate. This served to acknowledge her individual achievements in life, despite her role as the humble and inseparable shadow of her husband, P. Kulish, who highly esteemed her selflessness and effort.

Ludmyla Starytska-Cherniakhivska

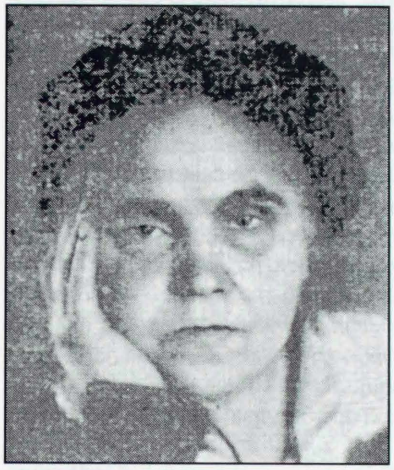

The renowned writer and community activist, Ludmyla Starytska-Cherniakhivska (1868-1941) is one of the most tragic figures in the historic struggle of Ukrainians to liberate Ukraine. Ludmyla Starytska was born into a family of highly cultivated Ukrainian activists. Her father was the great Ukrainian writer, Mykhailo Starytsky, and her mother, Sofia, was a sister to the composer, Mykola Lysenko.

The Starytskis, Lysenkos, and Kosachs were the three Kievan families who constituted a fertile soil for the propagation of Ukrainian culture and nationalism in the latter half of the nineteenth century. Their activities were illegal under the russo-tsarist regime of the day in Ukraine. Ludmyla Starytska was raised in such an atmosphere. She went to the same high school as her older sister, Maria, and her cousin, Valeria O'Connor-Vilinska. Upon graduation, Ludmyla married a doctor, Oleksander Cherniakhivsky, and together, they joined the literary and social movement to free Ukraine. Ludmyla belonged to the illegal "Tovarystvo Ukrainstsiv-Postupovtsiv" (Association of Ukrainians for Gradual Change), and was, consequently, persecuted several times by the government. Among other things, she worked for a time for the newspaper, Rada (Council), edited by E. Chykalenko.

Her first poem ("Panakhyda" or "Memorial Service:) was published in the woman's almanac, Pershy vinok (First Wreath) in 1886. Later she contributed to the following periodicals: *Pravda (Truth), Zhyttia j Slovo (Life and Word), Dzvinok (Little Bell), and Literaturno-naukovyj Visnyk (The Literary and Educational Herald).* Her novel *Pered bureju* (Before the Storm), written jointly with her father, appeared in *Pravda*. She also wrote a few historical novels and short stories, translated Heine's poetry, and wrote critical essays on literary themes. She also worked for the Ukrainian Theatre of Sadovsky, provided libretos for Lysenko's operas, and wrote plays.

When, in 1918, Ukraine struggled for independence, Ludmyla Starytska-Cherniakhivska joined in the fight. She was elected to the "Ukrainska Tsentralna Rada" (Ukraine Central Council) where she worked for a number of cultural-administrative organs. At the end of World War I, she remained in Kiev and became a member of the illegal "Spilka Vyzvolennia Ukrainy" (Society for the Liberation of Ukraine).

In 1930, L. Starytska-Cherniakhivska, her husband, Dr. O. Cherniakhivsky and other members of the Society (forty-seven in all) became prisoners at the bar when the organization was discovered. They were tried by the Bolshevik government for the crime of Ukrainian nationalism, just as the former tsarist government has persecuted "Ukrainophiles". At the trial in Kharkiv, she and her husband were sentenced to ten years in prison, but the sentence was commuted to ten years of house arrest.

The Cherniakhivskis were continuously watched by the police. Their only daughter, the lovely Rona, lived according to her parents' ideals. In 1938, during the red reign of terror under Stalin, Rona was arrested and sent to parts unknown. Her mother visited many prisons in search of her daughter and was subjected to all sorts of humiliation by the "new tyrants". Finally, she learned that her daughter had not been able to tolerate the cruel treatment she received, went insane, and died, Ludmyla's husband died the same year, leaving her alone. She still had her sister, Oksana Steshenko.

In 1941 during the retreat of the Bolsheviks from Kiev, Ludmyla Starytska-Cherniakhivska and her sister, Oksana Steshenko, were arrested by the G.P.U. (Derzhavne Politychne Upravlinnia" - Political Administration of the State) and were shot along with other prisoners in Darnytsia, near Kiev.

The Ukrainian Soviet Encyclopedia makes no mention of this woman, despite her contribution to Ukrainian literature.

Ludmyla Starytska-Cherniakhivska's works are: *Pered bureju (Before the Storm)*, an historical novel co-authored by M. Starytsky; the plays - *Ostannij snip (The Last Sheaf), Hetman Petro Doroshenko, Bohdan Khmelnytsky\ Mylist Bozha (God's Mercy), Rozbijnyk Karmeliuk (The Thief, Karmeliuk), Kajin i Avel (Cain and Abel), Naperedodni (On teh EVe), Zhaha (Craving).*

From "Essays from the History of Ukrainian Culture", volume I, Selected Luminaries of Ukrainian Literature, published the UWAC, Author - Natalia Kohuska.

Spirituality

Monasticism and the Way of Radical Peace

by Mother Raphaela

(Copyright by the author)
Reprinted with permission by the author and the Orthodox Peace Fellowship

Mother Raphaela is the Abbess of Holy Myrrhbear-ers Monastery in Otego, New York, a stavropighial monastery for women of the Orthodox Church in America. She is the author of two books, Living in Christ, Essays on the Christian Life by an Orthodox Nun, and Growing in Christ, both published by St. Vladimir's Seminary Press. Her monastery website is holymyrrhbearers.com. This paper was presented at the Orthodox Peace Fellowship conference at St. Tikhon's Monastery in June 2003.

On this earth, peace is not an end in itself. We do not believe in an earthly utopia. There will be disagreements, violence, terrorism and wars until the end of time, for the prince of this world is still allowed to be active. As Orthodox Christians, rather than seeking peace, we are meant to seek the Lord first, and then He gives His peace to fill our lives.

In my own experience as a monastic, I find that there are several levels we have to deal with if we are going to find peace. I have heard monastics from other communities echo our own experience. In the middle of a time of incredible struggle and tension, with sisters at odds with each other and everything seeming to go wrong, visitors will arrive for a few hours or days and leave with the remark that they have found the monastery "so peaceful." Of course in some instances this may be because the sisters have learned to behave nicely no matter what emotions and thoughts they may be hiding, but I believe it is something more than that. One of the great joys and inspirations of monastic life is to be living with people of enormous good will who truly want to be all that God wants them to be. It is amazing how such good-willed people can still offend each other, but we certainly do. If one perseveres in this life, one soon learns the sometimes bizarre lengths the devil and his minions will go to in order to cause divisions and strife in the monastery.

The "secret," if there is one, to surviving in this environment, is never to forget that the others are good-willed; that each person is loving and striving to the utmost. Many of the monastic writers say that we should always consider others to be better than ourselves and I have found this to be very practical advice. If each woman remembers this, if she faces the struggle with the demons within herself without getting side-tracked by obsessing on what others should be like or should or should not be doing, then peace can and does reign.

This does not mean pretending hurtful behaviors and words have not been witnessed. It does mean not judging other's motives and not holding on to grudges. It means forgiving one another from the heart "seventy times seven" each day and being willing to accept that same forgiveness for ourselves while realizing that we may be mistaken in our assessment of others and of situations.

As Orthodox Christians, we are called to spiritual warfare with all the weapons God has given us in the Church. As we persevere in this life of warfare, giving up all physical weapons of violence, we discover other levels of violence within ourselves. We do not need bombs or guns or missiles in order to kill. As each of us faces the venom within ourselves that slips out either intentionally or unintentionally in sullen looks, resentful words and hurtful actions, we may sometimes feel that the physical warfare of others may be less harmful in the eternal scheme of things. Yet no one, with the exception of the Lord

Himself and His blessed Mother, has been free from this kind of sin.

I would say from my own experience that some of the angriest people I have met (and at one point I would definitely have included myself in that category) are unable to see their own anger. They become furious at the mere suggestion that they might be angry! They see themselves as very nice people — or at least as justified in their anger. We see this often in places like monasteries. People who have not faced their anger and find themselves stripped of their usual comforts and self-willed ways of doing things, can begin to act out — sometimes even in physically violent ways. But because they cannot take responsibility for their own anger, they will blame the monastery: I'm such a good, nice person. This monastery and these sisters must be evil (or today probably the word would be "sick") because they are forcing me to act this way.

No one can force us to act out in anger. It is our own response, more or less conscious, depending on how responsible we are for our lives.

For most of us, it takes years and years before we can become fully responsible, able and willing to say: "Yes, I was angry; I did say (or do) that; I did mean to hurt that person; I'm sorry; please forgive me" — even when we believe that the other person meant to hurt us first. As we become like Christ, we come to see that retaliation is not the answer. Humanly speaking, we cannot rise above such hurts, but when we admit our powerlessness and are willing to accept the grace of Christ and grow beyond our fallen nature into His divine nature, then we also can say: "Father, forgive them." Even when they themselves may not want or ask for that forgiveness. We forgive, not to get the final moral victory over our opponent, but in order to make room for the Lord and His peace in our hearts. We have to do this. We have to be willing radically to let go of others so they also can fall into the hands of the living God. How often do our best efforts to fix others and situations result rather in substituting our own fallen and limited solutions for the power of our all-powerful God?

This willingness to let go in love and forgiveness is the real power of martyrdom and the reason why monasticism has been called at times the way of "White martyrdom." We give up ourselves completely, trusting that God will be able to act through us

We forgive, not to get the final moral victory over our opponent, but in order to make room for the Lord and His peace in our hearts.

even by — or perhaps most especially by — our death — or the death of our cherished dreams. Any other motive for martyrdom, the kind born of hatred, desire for justification or revenge, etcetera, simply adds to the escalating violence — as we see so clearly in the Middle East now.

When we haven't dealt with the roots of our anger, while we may be able to put a lid on it in certain situations, it will sit there building up steam to explode through another vent when we aren't looking. Thus the phenomenon of the loving husband and father who is a vicious boss — or the other way around: someone who is absolutely charming at work or in church or other outside social settings, but is transformed into a monster by walking through the front door at home. I've heard stories from children of well-respected professionals such as doctors and even clergy, of their cowering in the closets until they knew what mood mommy or daddy would be in when they came home.

Once we have admitted our own inner anger and violence, we must pray and use every means the Lord puts at our disposal to come to terms with it. The disciplines of the monastic life aim at helping us to cut out this kind of anger. We have the opportunity to pray daily; to hear in the services the stories of others who have conquered through love and forgiveness; to be fed by the Lord's own life of love and forgiveness through the Eucharist, to admit to our own sins and failings and receive the healing of confession; to read books by the saints as well as by contemporary professionals which can help us to understand where our own anger is coming from and how best to cut it out by the roots. And perhaps even more importantly, we have the opportunity to live very closely with other women whom we did not choose for any romantic association — strong women from many very different backgrounds. This is the arena where we learn to fight — using our anger rightly — against the thoughts and feelings that threaten to destroy us from within with a death far more deadly than any lion in the coliseum.

Looking beyond this arena of our daily life, today especially we are confronted with a world seemingly driven by anger. While it is true that many of us would hope our country would always be pure and holy and acting from Orthodox Christian principles, we need to face the fact that this did not happen even under the holy emperors of Byzantium and Moscow.

If we as Orthodox Christians cannot have unity of heart, soul and mind, how can we be surprised at or judge others who do not have the spiritual riches given to us for our salvation in

the Church? The Lord said: "But I say to you that every one who is angry with his brother shall be liable to judgment; whoever insults his brother shall be liable to the council, and whoever says, 'You fool!' shall be liable to the hell of fire." (Mt 5:22) I would submit that it is a far greater sin for Orthodox to engage in party spirit, whether it be on the level of party politics or ethnic-jurisdictional differences or within jurisdictions, which seminary or monastery is "more truly orthodox," than it is for Jewish Israelis and Moslem Arabs to be killing one another with external weapons of violence. "He who did not know, and did what deserved a beating, shall receive a light beating. Every one to whom much is given, of him will much be required; and of him to whom men commit much they will demand the more." (Luke 12:48)

The only "label" I want to wear is that of an Orthodox Christian monastic. I will not try to define myself otherwise. For this reason, my approach to this topic has been to look to Jesus Christ as the only Way to both true monasticism and true, radical peace.

The more we try to sustain our own ideas about things, including what it means to be a monastic as well as a pacifist apart from God's reality, the less our attempts to grow into His calling for us and to live with the peace that only He can give will be blessed with His providential empowerment.

I found that the Revised Standard Version of the Bible lists 426 references to the word "peace," beginning with Genesis 15:15 "As for yourself [referring to Patriarch Abraham], you shall go to your fathers in peace; you shall be buried in a good old age" and ending with Revelation 6:4 "And out came another horse, bright red; its rider was permitted to take peace from the earth, so that men should slay one another; and he was given a great sword."

I was struck by these "bookend" references. The first suggests the nice, almost cozy type of peace our world would seem prefer. To quote the Litany of Supplication: "That we may complete the remaining time of our life in peace and repentance," finding a "painless, blameless and peaceful" ending to our life. And without this type of peace at least for some people, for some of the time in some places, life on this planet earth would be unbearable.

The second reference from Revelation gives us the other picture we face all too often in our world: God has permitted peace to be taken from the earth that men should slay one another. This is the other side of the reality we live with and if it is all that we live with, we can be driven to despair and insanity.

The literary genre begun by Tolkien's Ring Trilogy is so immensely appealing to people, I believe, because it plays on these two contrasting themes. The hero (or band of heroes) is called to go on an epic, often super-human quest through incredible dangers, treachery, violence, warfare and ultimate tests of strength, intelligence and endurance. And this quest is necessarily interspersed with interludes of comforting peace.

The word "peace," of course, comes from the Latin word, pax, whose root is pacisi, to agree. Without friends and supporters who in some way agree with us; with whom we share a unity of mind and soul, we can begin to doubt our sanity. Those who find themselves surrounded by constant doubt and disagreement can persevere, but only through a strong, living relationship with the Lord Who is the source of all unity, agreement and therefore, peace.

I'm sure reference must have been made to the difference between real unity and peace and superficial agreements.

I would submit that any peace, to be a true peace, must be literally comforting. We have lost the root meaning of the word in our common speech — coming from the Latin word, fortis, meaning strength, modified with the prefix com, meaning together, we understand that at their best, times of peace and comfort are meant to give us the strength and courage we need to return to our God-given, demanding tasks. "Comfort, comfort my people, says the Lord," in the prophecy of Isaiah.

Yet for us — and here is where I think we can see the danger of trying to set up definitions apart from God's reality — comfort has degenerated to visions of soft pillows and blankets, easy chairs and walking shoes that may indeed help us to find necessary relaxation, yet may also tempt us away from our higher calling and enervate us rather than strengthen us.

And I think this is the difficulty with some approaches to pacifism. If peace for someone means being unendingly comfortable, in the common usage of that word, then I believe that person has misunderstood the nature of peace. And I believe a peace based on this assumption will not be able to stand.

Жіночі Постаті
Women of Influence

Dr. Tamara Makarenko

Dr. Tamara Makarenko is an internationally recognized authority on transnational terrorist and organized crime networks. She is the author of the forthcoming book The Crime-Terror Nexus (Hurst & Co.), in addition to over 60 academic and professional articles. She is an advisor to Jane's Intelligence Review, and has lectured globally to audiences as diverse as Oxford University and the U.S. Special Operations University. Dr. Makarenko has also advised clients as diverse as the European Union Crisis Room, the Government of Japan, Interpol and the North Atlantic Treaty Organization.

As a result of her academic qualifications and extensive international field research, Dr. Makarenko is currently affiliated with the Centre for the Study of Terrorism and Political Violence at the University in St. Andrew's (Scotland); the School for Advanced International Studies, Johns Hopkins University (U.S.); and, the Silk Road Studies Program at Uppsala University (Sweden).

Her academic interests focus on: the relationship between organized crime and terrorism, illicit group dynamics (ie. recruitment, leadership, membership, and training), arms and narcotics trafficking, and related political corruption.

Professionally, Dr. Makarenko designed a complex, intelligence network for data collection and analysis. This network is administered in order to retain real-time knowledge of current threats related to the crime-terror nexus, and is subsequently used to advise numerous government clients, such as the U.S. Department of Homeland Security and the National Security Council of Afghanistan, and various corporate clients with operations or interests in sensitive environments.

Dr. Makarenko was educated at the Universiy of Wales, Aberystwyth (PhD), St. Andrews University, Scotland (M.Litt.), and the University of Manitoba (B.A.Honours). Despite her academic affiliations, Dr. Makarenko spends the majority of her time engaged in private consulting for commercial and government clients. She moved from Canada in 1996 - having subsequently lived in Europe, the U.K. and Central Asia (where she lectured at the American University in Kyrgyztan).

While growing up in Canada, Tamara graduated from West Kildonan Collegiate with honours and received a scholarship to University of Manitoba. She was actively involved in the Ukrainian community. She spent numerous years in CYMK, holding positions at the executive level of several local chapters (Saskatoon All Saints U.O.C. and Winnipeg Holy Trinity Cathedral) and on the Manitoba provincial executive. She also spent time singing with Lastiwka choir in Saskatoon, danced with Rusalka at Holy Trinity Cathedral, went to Sunday School, Ukrainian School, and is a fond alumnus of Mohyla Summer School.

"It's great going up and looking at the earth, but all I could think of was getting back and having a glass of cold skim milk."

Roberta Bondar, the first Canadian woman in space

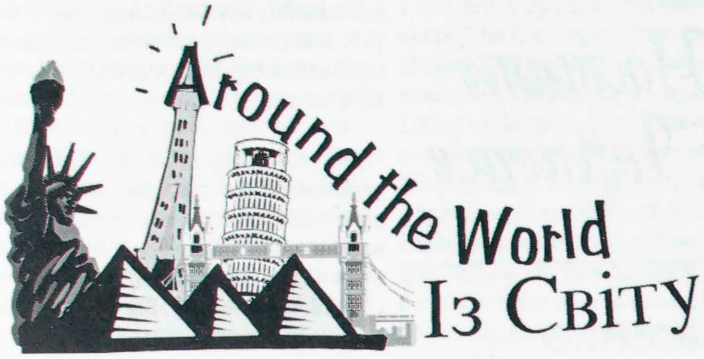

Nurses Working in the Villages

In Ukraine, for the most part, nurses are assistants to doctors and carry out their instructions. The concept of a nurse as a professional in Ukraine is not widely accepted. There are presently some 450,000 nurses and medical assistants working in Ukraine - mostly women (98%). Nursing is not viewed as a prestigous profession and the pay is very minimal (300 - 350 hrywny or $60 to $70 US). There is no opportunity for professional growth in this area, since there are only a few nursing schools that offer a Bachelor of Nursing. They are few and far between.

The International Organization, Zinocha Hromada began publishing a newspaper for nurses three years ago, entitled "The Family Doctor". This title depicts the closeness of a nurse to the family and their needs. In Ukraine a nurse is referred to as a "medical sister", symbolically a member of a family. The newspaper highlights the development of nursing in various countries, the latest developments that nurses can take advantage of and professional development opportunities. Included in the newspaper is a full colour information sheet that may be posted for reference purposes. The focus of our newspaper is to encourage healthy living, proper nourishment and to discourage the use of unhealthy habits, such as the use of alcohol, tobacco or drugs.

Nurses in Ukraine require information about diagnosis and cures and prevention of various illnesses, as well as new medicines available throughout the world. As a result we began publishing a journal titled "Medical Assistant", which includes the requested information.

During the past year a great number of community leaders (politicians, academics, doctors, etc.) in Ukraine purchased subscriptions to our newspaper for the nurses in villages (first-aid centres, midwives, schools) where they were born or have family. Some individuals in the USA are participating in this project as well. In these instances, we send a letter to the recipient informing them of the name of the subscriber.

We offer Promin subscribers the opportunity of participating in the above-mentioned project that will provide health assistance to family and friends in Ukraine, predominantly the villages where information is not readily available. Subscriptions to our publications - the newspaper "Family Doctor" ($10.00 Canadian) and/or "Medical Assistant" ($15.00 Canadian) are available by submitting the name of the village to which you wish to have the subscription directed, along with the yearly subscription fee to:

Ulana Kryworuchko, President
UWAC Lesia Ukrainka Branch
851 Barton Street
Hamilton ON L8L 3B4

These subscriptions, will be sent to us at Zinocha Hromada in Kyiv. Within two months you will receive confirmation of your subscription along with a receipt and the name of the institution to which it was directed.

Maria Drach
President
Zinocha Hromada

Dr. Ludmyla Porochniak-Hanovska
Editor of both the newspaper and magazine

"No woman can become or remain degraded without all women suffering."

Emily Murphy,
first female magistrate
in the British Empire

PLEASE NOTE

Our new email address as of February 10, 2006 is promin@sympatico.ca

Сільській медичній сестрі - найсучаснішу медичну інформацію

В Україні медичні сестри переважно є помічниками лікаря і виконують їхні призначення. Про медичну сестру, як фахівця, що має відмінну від лікаря спеціяльність, на теренах України чути мало. Але працює у нас 450 тисяч медичних сестер та фельдшерів, переважно це є жінки (на 98%). Професія медичної сестри не є престижною та вона дуже низько оплачувана (300 - 350 грн. - тобто 60 - 70 доларів). Крім того, цей фах не передбачає перспективи професійного зросту, оскільки є лише декілька навчальних закладів, у яких готують сестер-бакалаврів, але хто вони такі і які їх переваги в Україні невідомо.

Міжнародна організація "Жіноча Громада" три роки тому почала видавати газету для медичних сестер - "Сімейний лікар", назвою підкреслюючи близькість медичної сестри до родини. Адже в Україні ця професія носить назву "сестра" - тобто член родини. В газеті ми намагаємось розповісти про розвиток медсестринства у різних країнах світу, про передовний досвід, який можуть отримувати медсестри, про медсестринську освіту, а також поміщаємо яскравий кольоровий санітарний бюлетень, яки медичні сестри та фельдшери можуть вивісити для пацієнтів. Ми нагодолшуємо на тому, що медичні сестри повинні дбати про здорвий спосіб життя, вчити своїх пацієнтів здоровму харчуванню та позбаленню від шкідливих звичок (вживання алкоголю, тютюну та наркотичних речовин).

Але медичні сестри попросили друкувати для них лекції про сучасний стан діагностики, лікування та профілактики різних захворювань, про новини медицини в усьому світі. І нам у цьому році довелось випустити журнал, який ми назвали "Медична сестра", в якому виконуємо прохання сестер-читачів.

В минулому році багато відомих людей в Україні (політики. вчені, лікарі, державні діячі, артисти) передплатили нашу газету у своє рідне село. Ми розповіли також про наші видання в Америці і декілька українців попросили передплатити нашу газету в ті села, в яких живе їхня родина чи звідки вони родом. Крім передплати у кожне село ми надіслали листа з повідомленням, хто саме здійснив бгагодійну передплату. Таку газету можна передплатити або у сільську амбулаторію, або в федьдшерсько-акушерський пункт, або в школу для шкільної медичної сестри. Звертаємось до читачів журналу з проханням здійснити також від свого імені передплату газети "Сімейний лікар" ($10.00 на рік) та журналу "Медична сестра" ($15.00 на рік). Вказані кошти та назву місця передплати переслати на слідуючу адресу:

Ulana Kryworuchko, President
UWAC Lesia Ukrainka Branch
851 Barton Street
Hamilton ON L8L 3B4

Впродовж два місяці ми передамо Вам копію квитанції та листа до медичного працівника (перешлемо через Вашу екелтронну адресу, якщо вона є у Вас) Будемо дуже горді, коли за Вашої благодійності медики села отримають потрібну для них інформацію. З подякою і сподіванням на Вашу підтримку цієї важливої справи для України.

Марія Драч, Голова Міжнародної організації Жіноча Громада
Д-р Людмила Порохняк-Гановська, Редактор медичних видань

The Shattered Zithern

Covered with fallen oak-leaves,
There lay an ancient lute;
Its sounding-board was shattered,
Its ailing strings were mute.

"Ah," cries the springing verdure,
"Awake, the songbirds sing!"
But earth has left it weary,
Frost chokes it murmuring.

"Ah," cries the voice of Vengeance,
"To battle raise your strain!
Your people toil in bondage!" -
The zithern groaned in pain.

Then Love came down and moistened
The zithern with his blood;
Its chords revived with power -
Its songs flowed forth in flood.

Kornilo Ustiyanovich (1839-1903)

Zinocha Hromada

left to right Dr. Ludmyla Porochniak-Hanovska and Maria Drach

"Zinocha Hromada" is an independent, charitable, international community organization, whose efforts are geared to improving the status of women in society and encouraging active community participation. The forerunner of Zinocha Hromada is a women's group by the same name, that existed in Ukraine a the turn of the 20th century (1901). The reestablishment of Zinocha Hromada was initiated in 1989, at the onset of democratic reform in Ukraine. Following Ukraine's declaration of independence in 1991 Zinocha Hromada became a ukrainian community organization and in 1993 was established an an international organization. In the year 2001 the organization received special status in the United Nations social-economic commission.

Zinocha Hromada has 45 branches in Ukraine and beyond its boarders, which unite some 15,000 members. The organization has a charitable status. The organization is funded by private donors, profits from specific projects, grants from international organizations and other similar accepted and legal sources.

Activities include:

- Assistance for the needy, orphans and large families realized by a project "step by step to strengthen the role of the father in a family"
- Providing health care for children who suffered in the Chornobyl tragedy
- Seminars to encourage healthy living and birth control programs
- Encouraging women to run for elected government office
- Round table discussions on such topics as: The Family as the basis of a solid community; Women in Leadership roles; Women in Democracy; Women as builders of a civic society.
- Participation in international seminars and conferences dealing with women's issues
- Coordinating efforts with other women's organizations in Ukraine and beyond
- Access to information re proper nourishment
- Women in Medicine
- The Working Woman
- Publishing a newspaper and magazine dealing with health issues
- A series of publications on various issues, such as: The community against the spread of AIDS; Ecology and Your Health, etc.

Zinocha Hromada initiated a Credit Union "Turbota" to assist women in their financial needs, small businesses, etc.

In cooperation with the Red Cross, Zinocha Hromada publishes a booklet "Family Health". With the financial assistance of the Canadian Embassy in Ukraine a program to strengthen the role of the father in the family was initiated.

The 100th anniversary of Zinocha Hromada was recognized by providing training and publishing information regarding the early diagnosis of cancer. A school dedicated to health issues was opened in Kyiv with the assistance of the Dutch Embassy in Ukraine.

Zinocha Hromada is taking an active role in the fight against AIDS in Ukraine by working with organizations such as the Red Cross, and participating in rallies to create awareness on this topic as well as the recent spread of tuberculosis.

This brief overview of the activities of Zinocha Hromada is indicative of their dedication to providing assistance and education to women in all walks of life in Ukraine, to better position themselves as mothers, business women and future government leaders.

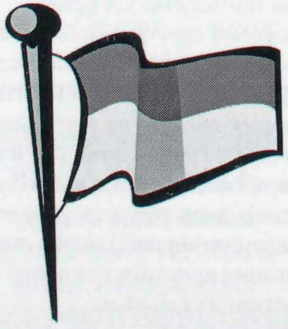

Жіноча Громада

Міжнародна організація "Жіноча Громада" ("ЖГ") є добровільною незалежною громадською організацією, діяльність якої спрямована на покращення становища жінки в суспільстві, пробудження і заохочення її громадської активності. Попередникам "Жіночої Громади" є жіночий гурт під такою ж назвою, який існував в Україні на зламі століть (з 1901 р.). Витоки сучасної Жіночої Громади стає незалежною всеукраїнською громадською організацією, а у 1993 році - міжнародною. З 2001 року має спеціяльний статус при соціально-економічній комісії ООН.

Організація має 45 осередків в Україні та за її межами, які об'єднують біля 15,000 членів. Організація є неприбутковою, звільнена від сплати податків. Джерело фінансування складаються з добровільних грошових внесків фізичних та юридичних осіб; коштів, що надходять з бюджетів різних рівнів для реалізації спільних програм; грантів міжнародних організацій та інших незаборонених чинним законодавством надходжень.

Діяльність Жіночої Громади

- Допомога бідним і знедоленим, дітям-сиротам і багатодітним сім'ям, виконання проекту "Крок за кроком до посилення ролі батька в українській родині";
- Оздоровлення дітей з Чорнобильської зони в Україні та за її межами;
- Проведення лекцій з пропоганди здорового способу життя, запобігання непланованої вагітності в школах та технікумах;
- Проведення навчальних семінарів для жінок - кандидатів у депутати різних рівнів;
- Участь в реалізації програми ООН "Жінка в розвитку";
- Проведення чисельний круглих столів, зокрема "Сім'я - основа громадянського суспільства", "Вимушене сирітство", "Від ментальлності української жінки-матері до національного характеру народу", організація міжнародних науково-практичних конференцій "Жінка в державотворенні", "Жінка і демократія";
- Участь в міжнародних конферернціях, нарадах і семінарах із становища жінок, проблем сім' ї та дітей;
- Співровітництво з жіночими організаціями в Україні та за її межами;
- Розробка та внесення пропозицій, спрямованих на поліпшення становища жінок, захист прав батька, матері та дитини до органів влади та управління;
- Програма "Оздоровче харчування", відкриті центри оздоровчого харчування в мм. Євпаторії та Чернігові;
- Програма "Жінки за впровадження сімейної медицини в Україні";
- Програма "Жінка на ринку праці";
- Діє кредитна спілка "Турбота", як юридичний член МО "Жіноча Громада", яка надає кредити та створює стартові умови малому бізнесу жінок;
- Один із засновників журналу "Доктор" та журналу "Нова Медицина" для практикуючих лікарів;
- Низка публикацій і видань: бюлетені "Суспільство проти СНІДу", "Екологія і здоров,я", "Сімейна медицина";
- Втілюється програма "Боротьба зі СНІДом та туберкульозом"
- Видається газета "Сімейний лікар" та журнал "Медична сестра", які розсилаються поштою за передплатою.

За минулі роки спільно з товариством Червоного Хреста України підготовлений та виданий посібник "Основи догляду в домашніх умовах", по гранту гендерного фонду посольства Канади в Україні виконаний проект "Крок за кроком до зміцнення ролі батька в українській родині", було проведене святкування 100-річчя Міжнародної організації "Жіночої Громади", проведні тренінги та здійснено видання буклетів та плакатів та створена гаряча лінія по профілактиці та ранній діагностиці раку молочної залози (за підтримки Посольства Королівста Нідерландів в Україні), створена Школа здорового способу життя у м. Києві, м. Судак (АР Крим) та м. Кузнецовськ (Рівненська обл.) (за підтримки Посольства Швейцарії в Україні), спільно з Товариством Червоного Хреста України створені та видані буклети, плакати та стікери з профілактики СНІДу в Україні.

Спільно з Державним Комітетом України у справах сім'ї та молоді та Товариством Червоного Хреста України проведені Марші по Хрещатику - 1 грудня - День боротьби зі СНІДом та 24 березня - День боротьби з туберкульозом.

For Our Children
Нашим Дітям

Lesia Ukrainka
1871 - 1913

One of the chief Ukrainian poets, Lesia Ukrainka was likewise one of the most cultured women of her time, well-versed in the literatures of the world and master of eight European languages. She was born in the province of Volynia into a literary family: her mother "Olena Pchilka" (pseudonym) was a poet of note, and her uncle Mikhaylo Drahomaniv, a well-known political figure, radical, educator, and Westernizer. Their influence, the beauty of nature amid which she grew, as well as the impact of foreign literature contributed to the versatility and originality of form and content of her lyrics, poems, and dramas. Lesia Ukrainka began to write verses when she was nine, and by the time she was twelve, saw some of them in print. Her first collection of lyrics, *On Wings of Songs,* appeared in Lviv in 1893. A stream of others followed. It was her feverish creative activity that undermined her already precarious health and caused her early death from tuberculosis. She died in the Caucasus, where her husband served as a judge, but she was buried in Kyiv.

Lesia Ukrainka's greatest literary achievement was her historical, allegorical, exotic dramas whose themes she based on foreign subjects - Babylonian, Hebrew, Greek, Roman, Spanish, French. They were not meant for the stage. In them she developed and sought to resolve complex philosophical, moral, psychological universal problems that could be applied also to the spiritual and material needs of her own generation and age.

Dynamism, dialectical power, depth of thought, and the forceful delineation of her heroes are the chief characteristics of her dramas, which established her as one of the most original of European writers. these qualities are also to be found in much of her poetry, especially her longer poems. Titles of some of her dramas are: Cassandra, In the Wilderness, In the Catacombs, Babylonian Captivity, The Stone Guest (Don Juan)

Her lyrical creativeness may be divided into two categories - feminine and masculine. The former stemmed partly from the doom of her incurable disease and resolved itself into elements of melancholy and despair; the latter revealed her as emerging from those depths, hoping against hope, and striving to convert her words into "tempered steel" with which to prick and prod her people (whom she did not spare in castigating as "pariahs" and "fellahs") to heroic deeds worthy of a Robert Bruce, a Spartacus, or a Prometheus. For that reason Ivan Franko described her as "the greatest masculine writer in all Ukraine.

М О Л И Т В А

Автор слів і муз.невідомий
Форт.супр.Ірини Познанської

Урочисто

Ца - рю не-бес - ний, Бо - же є - ди - ний, на-шу на-у - ку

бла - гос - ло - ви! Те - бе хва-ли - ти, сво - є піз-на - ти,

у рід-ній мо - ві нам до-по - мо - жи. У рід-ній мо - ві

нам до- по - мо-жи.

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Zenovia Sakowsky
National UWAC President

Свято Жінки - Свято Героїнь

Рік-річно в місяці лютому відзначаємо Свято Героїнь - Свято призачено для тих жінок Українок, котрі віддали своє життя в боротьбі за незалежність Українського Народу і Української Церкви з передвічними ворогами, поляками, москалями, і німцями - варварськими окупантами наших земель.

В цій боротьбі Українські жінки зайняли передове місце серед Жінок Героїнь цілого світу. В нашій історії не бракує героїв, не бракує імен жінок, які оставили собі славетне ім'я героїв. Без героїв немає історії народу.

Ukrainian Heroines

In February we honour the heroines of our Ukrainian history. You may wish to take the time during your monthly meeting to give a short biography of our greatest female poet Lesia Ukrainka. Let us honour the unsung and unrecognized heroines in our own Branches - the mothers, grandmothers and daughters who also nourished and maintained the Ukrainian Orthodox Church and its organizations in Canada. We are the beneficiaries of their heroic and dedicated contributions.

Ask the daughters of existing members, non-members and deceased members - heroines of your Branch, to write a short biography in their honour so that their great deeds will not be forgotten. These would be delivered in a short written dissertation and kept in the archival records of your Branch.

Annual Information Forms (Ankety)

The Branch Presidents should have received the 2006 Anketa forms from the National Office. If you wish to submit the Ukrainian form, all Provincial Presidents have received both versions. Phone or e-mail your Provincial President and request a Ukrainian copy. Changes in format were made after the discussions at the 2005 Saskatoon Convention. I hope this meets with your satisfaction. Please note that a decision was made to return all submissions before May 15/06 so that all forms could be presented before our year end May 31, 2006. Please send all donations to USR, affiliated organizations directly to the appropriate organizations. Address of these organizations were provided. Thank you for assisting the National Office in this manner.

National Council of Women of Canada

The mission of the National Council of Women of Canada is to empower all women to work together towards improving the quality of life for women, families and society through a forum of member organizations and individuals. It is a voice for Canadian women both nationally and internationally.

In this issue the National UWAC wishes to provide a list of the Board of Directors of the National Council of Women of Canada to Promin:

President - *Carla Kozak*
Past-president - *Catharine Laidlaw-Sly*
VP Administration - *Druse Bryan*
VP Economics - *Karen Dempsey*
VP Environment - *Gracia Janes*
VP Justice - *Muriel Smith*
VP Social Development - *Shirley Browne*
VP Public Relations - *Cynthia Dobrindt*
Treasurer - *Louise McArthur*

If you have articles for the "NCWC Newsletter", please submit them to the National Council before the 15th of each month. Send in your articles by fax 613-232-5025 or by e-mail ncwc@magma.ca, or by regular mail to 205 - 251 Bank Street, Ottawa, Ontario K2P 0L4

The 2006 Annual General Meeting of the Council will be held in Ottawa on June 2-4, 2006.

The International Council of Women will be meeting in Kyiv, Ukraine in September 2006. The following people were elected to be the official delegates: Muriel Smith, Dr. Mary Pankiw, Zenovia Sakowsky and Cynthia Dobrindt. Five others will be permitted to attend as assistants.

My thanks go out to all Provincial UWAC Presidents and their membership for being involved in raising funds for the NCWC project "Celebrating Women" in 2005.

Zenovia Sakowsky
National President

PLEASE NOTE
Our new email address as of February 10, 2006 is promin@sympatico.ca

SUMMER DAYS WILL COME AGAIN

Lovely summer days are past,
Snow lies in the meadow,
Children, kept inside the house,
Gaze out of the window.

How they hate to stay indoors!
Restless, they complain:
"Why must we have winters cold,
Will someone please explain?

"Snow has drifted o'er the earth,
So in the house we stay,
Looking out of frozen panes,
We can't go out to play!

All the summer flowers are dead,
Frozen deep in snow . . .
Will this winter never end?"
The children want to know.

"Wait, my darling children, wait!
Time will go a-winging,
Winter cold and frost will fade,
Lovely summer bringing.

Meadows will all bloom again,
Earth will be a bower, -
Spring in all its beauty will
Bring out all the flowers".

Lesia Ukrainka

MY HEART IS ABLAZE

My heart is ablaze, it was set all aflame
By the spark of grief that is dire.
Why then, don't I weep and make use of my tears
To flood out my terrible fire?

My soul is in tears and would fain seek relief,
Yet my tears in a stream will not fleet;
They reach not my eyes for the flame of my grief
Dries them up with its vehement heat.

I wish I could go to a field that is open
And fall with my face to the ground,
And wail so that stars' ears might hear my lament
And men shudder deep at the sound.

And even my thought flies in sorrow to you,
My land that is hapless and wasted!
When'er I recall you, the heart in my breast
Grows faint with the sorrow I've tasted.

These eyes have seen much of oppression and grief
But greater than yours they have seen not.
Your lot they'd bewail but feel shame at the tears
When qualms of the soul intervene not.

Such tears have already been shed in profusion,
To turn the whole land into mud . . .
But enough of their shedding, - what use are our tears
When our cause cries out hoarsely for blood!

Lesia Ukrainka

Alberta CYC Conference 2005

The Alberta CYC Provincial Conference took place in Edmonton from October 14-15 at St. John's Cathedral Auditorium with an attendance of over 104 members of TYC, CYK, and CYMK. The theme chosen was "Razom Nas Bahato - Ukrainian Pride, in Numbers Lies our Strength".

A rousing CYMK Zabava on Friday featured Kalabai and other local talent. It was truly a wonderful opportunity to refresh old friendships and forge new ties.

On Saturday morning all participants who attended Moleben served by parish priests Rt. Rev. Stephen Semotiuk and Rev. Volodymyr Bilous prayed for the good health of all members, then participated in a Panachyda remembering the souls of all CYC members of Alberta who passed from this earthly life during the past year.

Following a continental breakfast, the conference officially opened with the marching on of the prapory of TYC, CYK, and CYMK, accompanied by the CYK and CYMK hymns.

Greetings and welcome from the president of Alberta CYC Dr. Harry Hohol, Edmonton TYC president Omelian Yereniuk, UWAC president Shirley Wozimirsky and CYMK representative Katerina Baziuk, preceded the keynote speaker.

The Honourable Gene Zwozdesky, Alberta Minister of Education delivered an inspirational speech on the theme "Razom Nas Bahato". In his message he reminded the participants **that to build community we need "leaders and ladders", that each one of us needs to contribute, that we need to have a clear vision of what we are building (clearly stated goals) and why (what are our expectations), decide how we will build it (what strategies are available to us), and be clear on how we will know if we are succeeding (measure).**

He commented how pleased he was at this convention to see the youth outnumbering the adults. It is important for young people to know who they are and where they come from. **"The more we know about each other, the less we fear our differences."**

During the break-out sessions CYK members listened attentively as Gloria Ferbey recounted the Alberta UWAC 75 years of existence from its beginnings in 1930 to the present. It was a truly inspiring message of vision and dedication of so many women during its 75 year history. She especially honoured the vision and spirit of the late Dobrodijka Leonida Slusar, who, along with others, initiated the ideas of UWAC in Saskatoon as early as 1924.

Representatives from CYK branches in Edmonton and rural districts were invited to share information of significant events in the life of their branch. This was a wonderful opportunity to learn from each other.

Alberta UWAC Museum representative Zonia Lazarowich, with the assistance of a power point presentation prepared by Vita Holoborodko, highlighted activities of the museum during the past year. A brief tour of artifacts was offered to groups in rotation while others had the opportunity to

view displays which included 25 prominent UWAC women during Alberta's Centennial, the organization and focus of UWAC, as well as essay, letters and photos of students in the Sokal region of Ukraine who received scholarships from UWAC Alberta Provincial Council on the occasion of Alberta's Centennial.

"A Gift of Hope" presented by Audrey Stechynsky speaking on behalf of the Hope Foundation led us to search deeply within ourselves, to find how we can find hope within ourselves, and inspire others to see that in everything there is the possibility of Hope.

During the Joint Annual Meeting of CYC, following reports from the Board, CYMK, Camp Bar-v-nok, and St. John's Institute, a new executive was elected. They are:

Past President: *Dr. Harry Hohol*
President: *Oksana Ensslen*
1st Vice-president: *Shirley Wozimirsky*
2nd Vice-president: *Omelian Yereniuk*
3rd Vice-president: *Stephen Melnychuk (Calgary)*
Secretary: *Orest Haydey*
Treasurer: *Bruce Prytuluk*

A pleasing wrap-up of the convention consisted of "A Taste of Pumpkin". Judges Nellie Seniw and Melvina Gowda awarded first, second and third prize ribbons to winners of the Pumpkin Bake Contest. Then all participants were able to socialize as they sampled and enjoyed the many pumpkin delicacies prepared by UWAC members from throughout Alberta.

Next year's Alberta CYC Convention will take place on the weekend of October 13-14, 2006, coinciding with the 75th Anniversary of CYMK.

Submitted by
Shirley Wozimirsky

Концерт хору Дніпра в Едмонтоні - 30 жовтня 2005

З нагоди столітніх святкувань провінції Алберти Едмонтонський хор "Дніпро" виступив концертом темою якою був "Чотори пори року". Цей концерт був присвячений українським піонерам, люди котрі могутньо спричинилися до будування, як також і до загального розвитку нашої провінції. Під батутою диригента і мистецьким керівником, Марії Дитиняк, та помічника-диригента, Мирослави Загарії, цей виступ відбувся в McDougall United Church в неділю після полудня 30 жовтня 2005. Головним акомпаніатором хору була Вікторія Ковальчук, а гості на цьому концерту були акомпаніатор Галина Лазурко і танцювальний ансамбль "Тризиб" - під керівництвом Василя Канівця - з Калгарі. Пісні були переплетені народними поезіями і віншуванням які виголосили рецитатори Андрій Гладишевський, Іван Зінчук,

Уляна Каніцевь, Богдан Криницький, Ксеня Мариняк, Стефан Мельниченко, Роман Петрів, Андрій Шимановка та Орест Юсипчук.

Завдання піонерам було корчувати, відкривати та розорювати канадські землі - себто, словами поета Я. Славутича, "завоювати прерії". Вони жили дійсно тяжким життям. Не зважаючи на те, ми сьогодні часом романтизуємо піонерське життя та всі його труднощі; ми говоримо про "синів землі", їх повний любови звязок зі землею, та надзвичайну чуйність до природи. Все ж таки, ці люди успішно вижили та поставили для нас усіх сильний фундамент. Виринає таке питання: в чому полягає їх успіх? Можна сказати що в їхньому переживанню немалу ролю грали їхні загально-побутові традиції - себто, система традицій котру вони привезли з собою до Канади, система котра служила їм впродовж століття як соціальне, духовне, та культурне підкріплення. А регулятором цієї системи був народний український календар.

Прогама концерту мінялася стародавно-народним календарним циклом, через чотири пори року. В гармонії з природою, цей календар міряв не тільке перебіг часу, але і керував ритмом людського життя - ритми охоплювали народні традиції та обряди повязані родинним, суспільним, та робочим життям, і котрі завжди відбувалися під супроводом особливих чарівних або релігійних дій, танків, драм, закликань, і пісень. З приходом християнства, система народніх обрядів не зникла; включаючи цикль церковних та релігійних свят, вона перетворилася і до сьогодні існує в обрядах та словах коляд та щедрівок; купальських пісень; веснянок, гагілок та хороводах, як також в народніх приказаках, байках, забобонах, тощо.

Концерт почався молитвою *Прийдіте, поклонімось* (М. Березовський 1745-1777). Можна було відчути що цей прекрасний твір не тільке викликав у присутніх велике задоволення, але і надав тон сподівання гарного концерту. Голова хору "Дніпра" Люба Федущак, привітала публіку теплими словами, і сказала кілька слів про українських піонерів як також і про піонерських зусиль слідуючих іміграцій.

Згідно з порядком народного календаря, концертова програма почалася з ВЕСНОЮ - в уяві прекрасної дівчини яка приносить дари світла й теплоти. З поворотом перших пташок з вирію, жінки, дівчата та діти вибігали на найближчу гірку щоб вітати і закликати Весну; вони співали веснянки, гагілки, і виводили хороводи щоб випрохати всі ласки цієї життєдавчої пори року. На концерті, весь хор заспівав закликання - давною монофонічною мелодією - як також дві веснянки та одну гагілку: *А вже весна, а вже красна* (М Лисенко 1842-1912), *Веснянка* (Б Фільц 1932-) з солісткою Іриною Федеркевич, і *Подоляночка* (А Кушніренко 1933-). Цю останню точку диригувала Мирослава Загарія, а тріо танцюристок з ансамблю "Тризуб" виконав хоровід.

Народний цикль ЛІТНИХ свят починається в місяці червні старовинним святом "зеленими святами" або Святою Тройцею. Деякі основні точки літних свят були культ сонця, культ покійників, домашня та хріборобська робота, і, звичайно, Купало - "найвище, найбивуяліше свято, яким закінчується літний соняшний цикль річних календарних дохристиянських свят" пише проф. Стефан Килимник. Це свято молоді, залицяння та кохання. Вибір концертових пісень літнього циклю зосереджується на ці ж самі веселі та грайливо-любовні теми, описуюючи чари Купальської ночі - час літнього сонцестояння - коли відьми літають; дерева говорять; папороть дає Квітку Щастя; молодь співає, танцює, і скаче через вогонь; дівчата плетуть вінки, пускають їх на воду і гадають свою долю. Отже, при цім, хор заспівав *Не стій вербо* (М Леонтович 1877-1921) і *Через річеньку, через болото* (Є Козак 1907-1988); *Ой на морі хвиля грала* (О Білаш 1931), тріо "Перлини" (Мирослава Загарія, Леся Чумер, Олеся Талпаш) з акомпаніатором, Галиною Лазурко; *Маринонька* (обр. Б. Фільц 1932-), виконали жіночий хор "Дніпра", солістка Сузання Романюк, і танцювальний ансамбль "Тризуб"; *Пісня пігсопілку* (І Шамо 1924-1982), солістка Оля Федеркевич, диригент Мирослава Загарія; *Ой вінку, мій вінку* (Л. Ревуцький 1899-1977). (Хор виконав ще дві пісні не з цього купальсько-любовного репертуару), пісні які описують любов до родини і до друзів: *Діброво зелена* (Г. Майборода 1913-1994), соліст Іван Зінчук, і *Гей браття опришки* (А. Кос-Анатольський 1909-1983), соліст Еміліян Грох.

Жнива, і з ними ОСІННІЙ цикль, почиаються після купальських свят. Тому що хліб завжди вважався "святим", зажини, самі

жнива та обжинки відбувалися з великою обрядовою святістю, з молитвами та відповідними піснями. Сніп в руках, молоді жінки-хористки (Дарця Басараб-Ролланд, Роза Євчук Уляна Каніцечь, Ксеня Мариняк, Наталя Онищук) ввійшли на сцену співаючи стародавний мотив *Котився вінок з лану та й під господаря браму.* Закінчивши свою жнивну роботу, народ звертає увагу на справи сватання та готування до весілля. Це дається відчути в піснях *На вулиці скрипка грає* (О Кошиць 1875-1944); *Якби мені черевики* (А Штогаренко 1902-1992) виконав секстет "Дніпрова Хвиля" (Оля Федеркевич, Ірина Федеркевич, Сузання Романюк, Наталя Онищук, Уляна Канівець, Дарця Басараб-Ролланд) з акомпаніатором Галиною Лазурко; *Сидить пташок на черешні* (Г Майборода 1913-1992), солісти Уляна Канівець і Андрій Гладишевський; і *Ой у полі верба* (Ю Мейтус 1903-1997), дует тенорів - Любомир Пастушенко та Іван Зінчук. Пісню *Ой у полі, полі світлиця стояла* (П Козицький 1893-1960) виконали хор і солістка Леся Чумер. В цій пісні описується трагічну любов Марусі, яка лежить у світлиці і не відповідає на питання козака "чи підеш за мене?". На пошану перших націй Канади, хор під диригентурою Мирослави Загарії і з солісткою Іриною Федеркевич заспівав *Land of the Silver Birch* - традиційну канадську пісню в обробці Катерини Чомик, на замовлення хору з нагоди століття Альберти.

Надходить ЗИМА, календарний цикль який пишається багацтвом свят! Переважають тут коляди, новорічні-маланчині пісні, та щедрівки, пісні що мабуть і сьогодні вважаються чародійними. Цей жанр пісень описує щоденне хліборобське життя, і випрошує плодовиті жнива, здоров'я, та загальний добробут. Щоб створити магічну і, в той сам час, святкову атмосферу цих свят, деякі хористи віншували, а хор з ентузіазмом заспівав три улюблені щедрівки і одну нову, сучасну: *Ой там за горою* (М Леонтович 1877-1921), соліст Іван Зінчук, диригувала Мирослава Загарія; *Павочка ходить* (А. Авдієвський 1933-), солісти Уляна Канівець і Наталя Онищук; *В полі, полі плужок оре* (К. Стеценко 1882-1922), солісти Сузанна Романюк і Любомир Пастушенко; і на закінчення, написана модерною муизичною мовою, *Щедрівку* О. Яківчука (1952-)

І так, в цьому добродушному настрою наших віншувань та щедрівок, хор "Дніпро" висловлює Вам, нашій дорогій публиці, нашим дорогим слухачам, щиру подяку за вашу довголітну підтримку, і з нагоди цьогорічних свят, бажає Вам і Вашій родині Веселих Свят та Щасливого Нового Року.

Олеся Талпаш

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR
Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada $20 a year, other countries $25 a year - В Канаді $20 на рік, в інших країнах $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Northeast Alberta Ukrainian Women's Association Conference

The Northeast Alberta Ukrainian Women's Association Conference was held at the All Saints Ukrainian Orthodox Church and Cultural Centre in St. Paul, Alberta on Saturday, April 16, 2005. The theme of the conference was "Forgiveness" - to forgive another is the greatest favour you can do for yourself and your family. There were 115 participants from the Ukrainian Women's Associations from several branches plus women from surrounding Ukrainian Orthodox parishes. Everyone received a navy T-shirt with the following logo - an orthodox cross, a pink rose with Northeastern Alberta Ukrainian Women's Conference 2005 printed across the logo.

Butter moulding, creating a lamb

Wheat weaving

There were four "hands-on" sessions - Wheat Weaving, Paska Making, Butter Moulding, and Yoga. the women were divided into four groups and moved from station to station once every hour. In wheat weaving the ladies had to learn how to tie the 4 stems of wheat together and then begin to weave. The wheat had to be kept damp until you completed your weaving. In yoga you stretched your muscles but did not over exert yourself. The yoga exercises were geared for the elderly women. Yoga helps to keep muscle strength to support one's aching joints. In paska making the dough had been prepared and the participants were shown various techniques in creating different pasky. There were so many different designs created, one just chose what she wanted her paska to look like. The pasky were beautiful and the aroma of freshly baked bread was heavenly. The butter moulding was fun as well as a challenge when sculpting a lamb from a pound of butter. You had to really focus and work quickly because butter melts rather quickly.

Our guest speaker during lunch was Reverend Dale Lang who spoke on "forgiveness". Reverend Lang's son, Jason was killed at Taber High School by a fellow student. He talked about his family's personal experience with forgiveness. Rev. Lang said that if people would forgive each other, there would be less violence and poverty in this world. He stressed that the relationships between family members be positive in order to avoid anger, pain, regret and sorrow later in life. It gave him great comfort that he had a good relationship with his son.

You many not even realize you're harboring past hurts until something comes along to expose your pain. But when you forgive and release your hurts into God's hands, He can cleanse your heart and mind with His love and forgiveness and give you the power to forgive.

The women had enjoyed the day having gained some knowledge, met some old friends and made some new acquaintances. They were happy to take home their pasky, lambs made from butter, wheat weaving and T-shirts.

Submitted by Shirley Wozimirsky

William and Mary Rozak celebrate their 50th Wedding Anniversary

left to right: President Andrew Feniuk, presenting gift from St. Michael's parish to Mary Rozak and William Rozak

On October 9th, 2005 family and guests gathered at St. Michael's Parish in Edmonton to honour and celebrate Bill and Mary Rozak's 50th wedding anniversary.

At the conclusion of the Divine Liturgy V. Rev. Mykola Sawchenko blessed their marriage. Mnohiyi Lita was sung by the Church Choir. The celebration continued in the parish hall, where everyone enjoyed a delicious meal served by the women of the parish.

Son Tom was Master of Ceremonies, and showed a video presentation of their lives. Barry proposed a toast to their parents. Allan was photographer for the afternoon.

Bill and Mary were married in the Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church at Radway AB on October 8 1955 by Rev. H. Wasyliw and Rev. Wm. Senyshyn.

Bill was born in Radway AB and Mary in Eidarena AB. They became members of the parish and Mary joined the Ukrainian Women's Association of Canada in 1956. That same year they moved to Redwater AB and became members of the Holy Trinity Ukrainian Orthodox Church. They both were active members and served on the executive in positions of president and treasurer. Mary helped organize the Zorya Ukrainian Dancers, assisted with Bingo for Diamond Springs Lodge, was group captain from the parish for Meals on Wheels. She enjoys painting, cross stich and baking korovay's.

Bill enjoys carpentry, and as son Tom said, "If you needed it you built it". A lot of his work went into renovating the Church in Redwater, building the cedar sign, podium and Bell Tower. His latest endeavour was helping the Youth Centre build birdhouses from left over lumber. Now these are being sold as "Grandpa Bill's" kits. He belongs to the local Lions Club in Redwater and remains active. Both Bill and Mary enjoy gardening and baking bread in their "pyetz" at the farm.

Beth sings in St. Michael's choir. They belonged to the choir for the celebration of the 100 year anniversary of Ukrainians in North Eastern Alberta. Bill played in several orchestras and still enjoys playing guitar and violin. Both have enjoyed traveling and their highlite was a trip to Ukraine in 1990.

They joined St. Michael's Parish in 2002. Mary is a member of the UWAC St. Olha's Branch. They started the Malanka for St. Michael's Ukrainian New Year celebrations. They were presented with a clock by President Andy Feniuk. Dorothy Stachniak presented them with a lovely floral arrangement from the choir. Bill and Mary have three sons and four grandchildren of whom they are very proud.

Barry and Christine live in Edmonton. Tom and Sue and children Spencer and Elizabeth live in Calgary. Allan and Donna and children Michael and Larissa live in Calgary.

To commemorate their 50th wedding anniversary the Rozak family are donating $50.00 to the Promin press fund.

Submitted by I. Tarnowetz

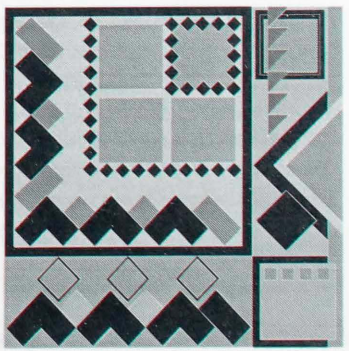

The Centre for Ukrainian Canadian Studies at the University of Manitoba

Music to Mark Centre's 25th

A concert, featuring the Olexander Koshetz of Winnipeg and the University of Manitoba's Women's Choir will be presented at the University Of Manitoba on Sunday March 26 at 2:00 PM. The event marks 25 years of the Centre for Ukrainian Canadian Studies at the University of Manitoba

Since its inception in 1981, the University of Manitoba's Centre for Ukrainian Canadian Studies has used many of its resources to examine cultural interaction as an important facet of Canada's Ukrainian heritage. In keeping with this aspect of the centre's profile, this concert of choral music will showcase the confluence of different musical cultures, but with a Ukrainian twist.

The Olexander Koshetz Choir (celebrating 60 years) will provide a new look at the work of Olexander Koshetz (1875-1944) through his arrangements (from the 1920s) of international folk music from a variety of cultures -- French Canadian, East Indian, Afro-American, Scottish, Hawaiian. Most of these songs were translated by Koshetz into Ukrainian!. Olexander Koshetz was a noted composer of Ukrainian folk and church music. To international audiences, he is remembered as the individual who introduced Carol of the Bells to the world. Koshetz lived and worked in Winnipeg from 1940-44.

In addition, the University of Manitoba Women's Choir will perform the North American premiere of the cantata Mazeppa, by Irish composer, Michael Balfe. This work, inspired by Lord Byron's 1819 poem Mazeppa, tells the legendary story of the Ukrainian Hetman. In the legend, a young Mazeppa is tied to the back of a wild horse and left to die. He not only survives the ordeal, but eventually becomes leader of all Ukraine. This legend became a key component of European romanticism of the 19th Century. Balfe's version, composed in 1862, is set to an English text and composed in the style of Gilbert and Sullivan.

The Master of Ceremonies for this concert will be Andrea Ratusky. CBC radio broadcaster and host of CBC's late night programme Northern Lights. The entire event is presented by the Centre for Ukrainian Canadian Studies with the assistance of St. Andrew's College and the Faculty of Music.

The concert is free, but seating is limited. Phone to reserve a space at 204-474-8907.

For more information contact

Dr. Denis Hlynka

Centre for Ukrainian Canadian Studies
207 St. Andrew's College
University Of Manitoba
474-8907

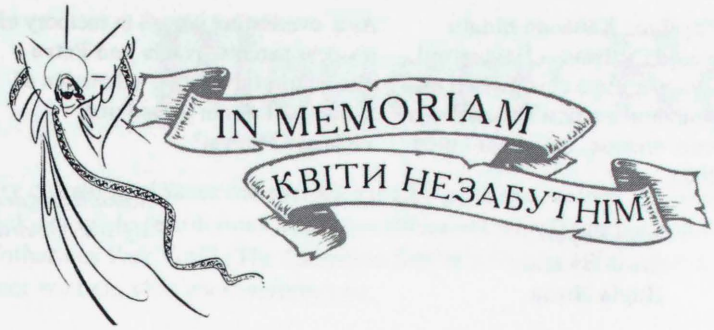

Бл. пам. Василь Дмитрук

Бл. пам. Василь Дмитрук відійшов у вічність 10 грудня 2005 р. Василь народився 14 вересня 1922 р. на Футорі Стирківці, село Миколаїв, Радхівського Району. Там він виростав та ходив до школи. По закінченю школи пішов на науку кравецтва і коли закінчив почав свою кравецьку майстерню.

В 1941 р. Василь вступив до організації О.У.Н. і стає активним членом під псевдом "Заречь". З приходом Червоної Армії в 1944 р. на наказ провідника О.У.Н. переходить фронтову лінію між селами Барилів-Волиця Барилова де був арештований німцями і вивезений в Німеччину. Там перебуває в карнім таборі за дротами 10 місяців, де він тяжко захворував і по деякім часі був звільнений з табору і працював в бавора. Позакінчені війни перебував в таборі Скитальців. Був перевезений в Російський табір воєнно-полоненних де переходив військовий вишкіл і мав виїхати на війну в Філяндію. Тиждень перед виїздом в ночі протяв колющий дріт і втік до польского табору, записався як польский горожан. За короткий час довідався що є український табір і перейшов до того табору. Тут Василь стає членом Союзу Української Молоді а також членом Українських Ветеранів і членом Санітарно Харитативної Служби в Німеччині. В 1948 р. Василь з родиною приїзджає в Канаду поселюючись в Смокі Лейк. Стає членом Української Православної Церкви і членом Народнього Дому. Передплачує Український Голос. В 1951 р. Василь з родиною переїзджає до Ендру, Альберта та стає членом Українсьої Православної Церкви. Два роки учить недільну школу. В 1957 р. родина перебирається до Едмонтону і вступають до Української Православної Церкви. Василь вступає до мужеського Товариства при Церкві Тризуб, був вибраний до церковної громади до заряду, а пізніше секретарем. Як організувався заряд до будови дому старших громадян Василь також стає в заряд до будови і бере активну участь. Належав до Українських Професіоналістів і Українського Музею. Був щирим жертводавцем для Українського Голосу і Конгресу Українців Канади, давав поміч Україні. Він дбав, щоб доні вчилися в Українській школі і вчив їх в дома. В 1980 р. перебралися до міста Ту Гилс на спочинок. Тут Василь стає членом Української Православної Церкви і секретар Церковної громади. Записується до клюбу сеньорів. За пару років був вибраний головою клюбу, служив 5 років і почав будову нового будинку та хвороба рака перешкодила йому. Пішов на 30 днів на радієшон трітмент. Два роки пізніше знов був вибраний головою Ту Гилс сеньорів вже в новім прекраснім будинку для сеньорів котрий він започаткував. При Церкві прислуговував як старший брат, любив спорт і був активний в сеньорів. Любив оповідати жарти і знав їх багато. Як декому потрібно було написати листа в Україну або читати листа, він радо помагав. Дуже любив своїх онуків і правнуків, вчив їх української мови і розказував про Україну. В 1992-93 роках відвідав Україну, побував в Києві і по інших містах, а також провів тиждень в рідному селі і помолився в тій церкві де був хрещений. Мав бажання ще поїхати в Україну, але здорв'я не дозволяло на таку подорож.

Залишив в смутку дружину Софію, доню Олю, зятя Роберта, четверо онуків, Павло, Петра, Христю і Тарасика, чотирох правнуків, Роберта, Мекензі, Кесі і Мекеїла і зятя Тараса.

На вічну пам'ять і нев'янучий вінок даруємо $100 на пресовий фонд Променя від дружини Софії Дмитрук.

Вічна йому пам'ять!

The Ukrainian Women's Association of Canada, Olena Pchilka Branch at Yorkton, Sask are donating twenty dollars to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of our dear member who entered eternal rest. **Doris Hrynkiw** passed away December 11, 2005 at the age of 88 years.

The members of our UWAC Olena Pchilka Branch express their deepest sympathy to the family.

May her memory be eternal!
Vichnaya Pamyat!

Virginia Wereschuk,
President
Iris Wasylyshen,
Promin Convenor

Союз Українок Канадич Відділ при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає пожертву в сумі $75.00 на нев'янучий вінок в пам'ять своїх незабутніх членок, які упокоїлися в році 2005.

Ліна Король
Анна Зузак
Дарія Янда

Пам'ять про них хай буде завжди з нами.

Всім родинам покійних висловлюємо наше глибоке співчуття.
Вічна їм пам'ять!

Олена Верхомин-Гарасимів,
Голова
Наталка Мельничук,
Кор. секретарка

As a everlasting wreath in memory of my dear parents, **Maria and Petro Shevchuk**, forwarding a donation of $30 to the Promin Press Fund.
Vichnaya Pamyat!

Nathalia Sugden
Palgrave, Ontario

PLEASE NOTE
Our new email address as of February 10, 2006 is promin@sympatico.ca

RELIABILITY Since 1973
athens printing
COMPLETE IN HOUSE SERVICES
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS
- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

Pioneer Recipes

Try out some of these old recipes used by girls and women in Canadian history. Be cautious, since they may lack complete instructions about quantities, times and temperatures, etc. These recipes are from pioneer Catharines Parr Traill (The Canadian Settler's Guide, 1855). For more interesting information on Canada's pioneer women, visit *www.heroines.ca*.

Indian Pound Cake

8 eggs, beaten
1 pint powdered sugar
1 pint of sifted Indian meal
1/2 pint of fine flour
1/2 lb of butter

Stir the butter and sugar to a cream. Beat the eggs apart. Stir the meal and flour into the eggs and sugar and butter. Add nutmeg and lemon peel or essence of lemon, with a glass of wine and brandy. Butter a flat pan or little tart tins. Bake. This may be eaten the same day or soon as cold.One tea-cupful milk

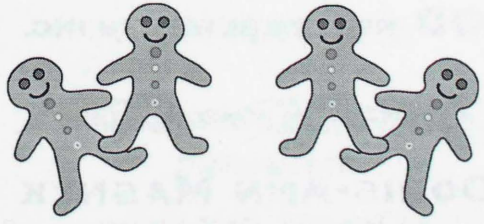

Green Corn Fritters

Three eggs
One pint of green corn grated
A little salt
As much flour as will form a batter

Beat the eggs, the yolks, and whites separate. To the yolks of the eggs add the corn, salt, milk, and flour enough to form a batter. Beat the whole very hard, then stir in the whites, and rop the batter a spoonful at a time into hot lard. Fry them on both sides, to a bright brown colour.

Maple Sugar Sweeties

When sugaring off, take a little of the thickest syrup into a saucer, stir in a very little fine flour, and a small bit of butter, and flavor with essence of lemon, peppermint,or ginger, as you like best; when cold, cut into little bricks about an inch in length. This makes a cheap treat for the little ones. By melting down a piece of maple sugar, and adding a bit of butter, and flavouring, you can always give them sweeties, if you think it proper to allow them indulgencies of this sort.

Excellent Gingerbread

Three pounds flour
One and half pound brown sugar
One pound butter
Six eggs
Two tablespoonfuls ginger

Bake on tin sheets rolled very thin.

Indian Fruit Pudding

Make your batter with hot milk, a little suet, shred fine, or butter rubbed with the meal, six eggs, and a pint of any green or ripe fruit, (as currants, gooseberries, cherries, huckleberries, or apples, chopped fine,) a little sugar, and a teaspoonful of salt; boil for two hours, or longer if your pudding be large.

We make it easy!

Why should you expect anything less ?

At Terry Ortynsky Dealerships, we're committed to giving you world class service.

To us, making it easy for you is something we work at continuously. We make it easy!

Terry Ortynsky KIA
930 Nairn Avenue
Winnipeg MB
204-663-3542
kialtd@mts.net

Ми завжди готові допомогти Вам. Ми зробимо для Вас процес придбання авта легкимч зручним і приємним.

Terry Ortynsky Nissan
980 Nairn Avenue
Winnipeg MB
204-669-0791
sales@ortynskynissan.ca

ROYAL Ford Lincoln
Box 176-117 Broadway St E
Yorkton SK
306-782-2261
royal1@sk.sympatico.ca

Michael Rusnak*

CLARICA
A Sun Life Financial Company

Rusnak Insurance Inc.
1 Broadway Street East
Yorkton SK S3N oK2

Bus 306 782-2514
Fax 306 782-4585

Associated with Clarica Financial Services Inc.
and *Clarica Investco Inc., a Mutual Fund Dealer

Dr. Bernie W. Trischuk
IMPLANTS • COSMETIC • FAMILY DENTIST
• Crowns • Bridgework • Inlays • Onlays • Cosmetic Veneers
• Root Canals • Orthodontic Services • Hospital Dentistry
• Single Appointment Crowns • Zoom Whitening
Phone: (306) 782-1224

520-C Broadway Street West • Yorkton, Sask. S3N 0P3

WEST ARKA

Fine gifts...Authentic Ukrainian handicrafts... Art, books, CDs, ceramics...Embroidered goods and supplies... Gold jewellery, icons, magazines,newspapers... Pysanky and supplies... All services to Ukraine, Mail-orders

2282 Bloor Street West
Toronto, Ontario, Canada
M6S 1N9
Tel: 416-762-8751
Fax: 416-767-6839
www.westarka.com

Andrew R. Chorny, Manager
andrew@westarka.com

BIRCHWOOD REALTY SERVICES INC.

DORIS-ANN MASNYK

REAL ESTATE BROKER/OWNER
APPRAISER (MVA RES)

TORONTO
416-520-5290

MISSISSAUGA
905-275-2759

Selling.....Purchasing.....Renting
12 Years Experience.....Knowledgeable.....Friendly

MEMBER, TORONTO & MISSISSAUGA R.E. BOARDS
BOARD MEMBER, ST. VLADIMIR INSTITUTE

PROMIN PRESS FUND

The donations listed in this section include all those received from November 1, 2005 to December 31, 2005.
The Editorial Board gratefully acknowledges the generous donations in support of Promin.

Natalia Kohuska's 100th birthday

$100.00
Nellie Pawlik, Winnipeg MB
UWAC Lesia Ukrainka Br. Winnipeg MB
UWAC Manitoba Provincial Executive
Pauline Ignash, Winnipeg MB
Helen Scherbluk, Etobicoke ON

$90.00
Collection at Birthday Celebration

$50.00
Dr. Peter and Rose Kondra, Winnipeg MB

$10.00
Anne Horbay, Winnipeg MB
Dobr. Jane Luchak, Winnipeg MB

Press Fund

$100.00
UWAC Olena Pchilka Br., New Westminster BC

$75.00
UWAC Olena Pchilka Br., Yorkton SK

$25.00
UWAC Olena Pchilka Br., Yorkton SK
Joan Karasevich-Schellinberg, Texas USA

$20.00
Taras Hryhor, Erin ON

$21.40
Mary Usick, Regina SK

$16.40
Zoria Kanasevich, Eatonia SK

$15.00
Anne Kondrat, Brantford ON
Renee Bozorosky, Toronto ON

$10.00
Nellie Krawchuk, Surrey BC
Rose Patraschuk, Kelowna BC
Jennie Pidwysocky, Montreal PQ

$7.00
Olena Zacherniuk, Edmonton AB

$5.00
Stefania Stefura, Montreal PQ
Lena Kozar, Ethelbert MB
Eleanor Lytwin, Dauphin MB

45th Anniversary

$45.00
UWAC Olena Pchilka Br., North Battleford SK

$25.00
Olesia Pitts, Yorkton SK

SMITH MONUMENT COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771
349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

SHEVCHENKO 96 FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

Леся Українка з родиною. Стоять (зліва направо): Климент Квітка, Олена Пчілка, сестри Ізидора та Ольга, Михайло Кривинюк, Леся Українка.
Фото. 1906.

Варвара Йосипівна Дмитрук, яка доглядала хвору Лесю Українку. Колодяжне.
Фото. 1953.

Леся Українка. Єгипет.
Фото. 1912.

UKRAINIAN ORTHODOX LIBRARY OF
ST JOHNS
10611-110 AVE
EDMONTON, AB
T5H 1H7 1-Dec-2005